

[Lyngsje.]

en Flaske Patentmedicin med en mere misvisende Etikette end den, der er sat paa dette Lovforslag. Det skal de Herrer vide, som tager Ansvaret for og anbefaler at vedtage Lovforslaget. I Virkeligheden er der et skrigende Misforhold mellem Lovforslagets udtalte Hensigt og dets Indhold, et saa skrigende Misforhold, at der vist aldrig før er set Mage til det her paa Christiansborg. I Virkeligheden er Lovforslaget, som et æret Medlem før sagde, af en saadan Beskaffenhed, at det burde skrives om. Det burde i den politiske Velanstændigheds Navn skrives om til det, det er, paa forstaaeligt og almindeligt godt Dansk. Nu forstaa ingen det, og Forhandlingerne i Udvalget med Ministeren har vist, at den, der forstaa Lovforslaget mindst, er Ministeren.

Lovens Titel burde ikke være, som den er: Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Nej, Loven burde hedde: Lov om Beskyttelse for ubegrænset Adgang til Udbytning af Danmarks Lønarbejdere og Haandværksmestre. Saadan burde Lovforslagets Titel lyde. Saa svarede den til dets Indhold. Lovforslagets 5 Paragraffer kunde passende indskrænkes til 4, hvori det kort og godt kunde hedde:

§ 1. Grundlovens Bestemmelser om Foreningsfrihed ophæves herved, for saa vidt angaar Lønarbejdere og andre Smaa-kaarsfolk. Punktum.

§ 2. Højesteret etableres herved som socialt Tribunal med en i enhver Henseende ubegrænset Ret til at bestemme, hvor lav en Løn, hvor høj en Arbejdstid det er berettiget at byde Arbejdere og andre Smaa-kaarsfolk.

Uorganiserede Arbejdsgivere er dog i saa Henseende uantastelige, men alle Lønarbejdere og ligestillede Smaa-kaarsfolk samt deres Organisationer kan straffes henholdsvis med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Døden samt med fuldstændig Ejendomsconfiskation til Fordel for Anmelderen.

De i Henhold til denne Lov dikterede Straffe vil være at udmaale ikke efter bestemte Takster, men efter de i Domsøjeblikket i Højesteret herskende Sympatier og Antipatier. Punktum.

§ 3. Det paalægges Amtmændene — i København Overpræsidenten — at drage Omsorg for, at de lokale Politimyndigheder nøje følger Arbejdernes Holdning i ethvert Arbejdsforhold, saaledes at der straks kan rejses offentlig Tiltale, hvor deres Forhold skønnes „uberettiget“.

Midlerne til de ved denne Lovs Virkninger nødvendiggjorte Nybygninger af Tugthuse og Fattiggaarde tilvejebringes ved en midlertidig Skat paa Træsko. — Det er nemlig et godt Skatteobjekt; der er ingen Arbejdere, som faar Raad til at gaa med Fodtøj. — Skatten udskrives ved en Resolution af Højesteret, hvilken Resolution ikke behøver kongelig Stadfæstelse eller Rigsdagens Godkendelse.

Saa kunde det ende med en smuk lille

§ 4. Denne Lov gælder ogsaa for Færøerne. — Hvorfor skulde de slippe fri?

Havde Loven denne Tekst, kunde der lige akkurat naas det samme med den som med det Lovforslag, vi behandler her, nøjagtig det samme, og vi havde endda den Fordel, at den gav Anvisning paa Midler til at skaffe de Fængsler og alt det andet, som Lovens Brug i værste Fald kan nødvendiggøre Anskaffelse af. De Herrer kan ikke paavise paa et eneste Punkt, at den Form, jeg her har omtalt, ikke nøjagtig rammer det samme som det Lovforslag, et Flertal i dette Ting synes at ville anbefale. Men jeg vil dog gerne sige, at det gaar jo ikke an, at dette høje overvejende Ting — for det er vel ikke noget, der er lagt paa Hylden? Den Paa-stand og den Opfattelse, at dette Ting med den noget indskrænkede Valgret er tænkt netop som det overvejende Ting, der rigtig gennemtænker Sagerne, rigtig forsigtigt tager Hensyn til alle Sider, er vel ikke lagt paa Hylden? Hvis det ikke er Tilfældet, er der jo her en Lejlighed for dette høje overvejende Ting til at vise, at der dog kan være noget om det, og at Tinget dog een Gang i alt Fald kan bevise sin Nytte i saa Henseende. Her er Grund til Overvejelse, alvorlig Overvejelse, selv i den tolvte Time, ikke alene af Hensyn til dem, som denne Lov er vendt imod, Arbejderne og Smaa-kaarsfolk, men her er en ganske speciel Anledning til Overvejelse for de Herrer selv i de Kredse, som staaer bagved dette Lovforslag og er Venner deraf. Ganske vist skal jeg indrømme, at Højres Politikere, ledende Politikere i hvert Fald, saa længe de har eksisteret, fra Nationalliberalismens Tid til vore Dage, altid har gjort alle de Dumheder, det var dem muligt. Det skal ogsaa indrømmes, at de har Lov til at gøre Dumheder. Men saa skal de til Gengæld indrømme mig i Dag, at de ikke har Forpligtelse til fortsat at lave disse Dumheder, og det vil konservativt set være en politisk Dumhed, et Misbrug af Rang, om deres Navn, deres Partis Navn er knyttet til dette Lovforslags Gennemførelse. Hvor er det, vi skulde finde Intelligensen? Akademikerne, dem, vort Land med saa stor